

ESCOLA: **SALESIANS SANT BOI**

NOM: Lluç Gris Fraile

TÍTOL: Les llars al llarg del temps

Era un matí normal com un qualsevol, en Martí es va acomodar i es va posar les ulleres encara molt cansat. Es va aixecar i es va posar a pentinar els seus cabells marrons i llisos com la seda, després va anar a esmorzar, de camí cap al menjador . La primera persona que va veure va ser la seva germana, i que com sempre, li va intentar fer la traveta i ell després d'esquivar-la va mirar-la a la cara. Ella com sempre estava amb el mòbil i mastegant xiclet i com s'acabava de llevar tenia els seus cabells de color roig molt despentinats. Quan van arribar al menjador hi havia la seva mare fent l'esmorzar per a ell i la seva germana per l'escola i anaven amb una mica de retard. Van esmorzar molt de pressa, quan encara tenia l'esmorzar a la boca la seva mare els va dir.

- Després anirà el vostre avi a recollir-vos que us té una sorpresa preparada. Després em direu com ha anat.

Després de l'escola els va venir a buscar el seu avi tal com havia dit la seva mare, els va saludar i ells van pujar al cotxe i es van sorprendre quan l'avi no anava cap al parc d'atraccions on sempre anaven quan hi havia una sorpresa.

-Anem cap al laboratori, nens tinc un nou experiment que us vull mostrar.

Quan van arribar es van trobar una màquina gegantina que ocupava aproximadament la meitat del laboratori amb forma ovalada. L'avi de sobte va dir:

-És una màquina del temps!

-Però tu estàs boig avi! Va dir en Martí

Per primera vegada en Martí va veure desenganxar els ulls de la seva germana de la pantalla

-Això és impossible avi!

-Que si... vinga l'encendré.

BOOM! La màquina va tenir un accident. Entre el fum van sortir unes dents de sabre estaven molts espantats . L'únic que podien fer era entrar en la màquina del temps i ho van fer.

De sobte van notar com si flotéssin i després Pum!, i van aparèixer en un lloc on feia moltíssim fred i a sobre estaven en una glacera a pocs metres de terra ferma, i van veure uns iglús. Llavors l'avi va dir.

-Som a l'Antàrtida antiga on les llars eren així.

-I com juguen a la Play si no estan connectats a la xarxa?

-Ha ha ha! En aquella època no hi havia aparells electrònics.

- No tinc wifi, oi?, com escriure amb les meves amigues.

Després van anar als iglús. No sabien amb qui es podrien topar, potser amb gent molt perillosa. L'Avi va dir xiuxiuejant:

-No crideu que ens poden veure

-Ja m'ha arribat el wifi!

De sobte van veure unes persones que anaven cap a elles, però no els van fer res. Els van convidar a anar als iglús on vivien, però hi havia un problema, que no parlaven el mateix idioma. Però per sort el Martí a l'escola havia llegit un llibre que parlava aquest idioma. Llavors van aconseguir comunicar-se amb ells i els van contar que no era fàcil perquè no hi havia molts subministraments per viure i a les nits passaven molt de fred. L'únic que tenien eren els iglús. Aleshores l'avi tenia mantes i subministraments i els va donar perquè poguessin tenir una mica de menjar perquè no haguessin de sortir buscar menjar durant un temps. Després els joves dels iglús els van ajudar perquè poguessin arribar a la màquina del temps, al final va aconseguir arribar i els van donar les gràcies per tot els que havien fet els joves per ells. S'hi van ficar i de sobte un altre cop, pum!

Van aparèixer en un coliseu romà, però era de nit i no hi havia ningú. Van seguir un camí que hi havia marcat a terra, van arribar a una sala on hi havia un munt de persones amb escassa roba totes juntes adormides. Els van despertar i després i ells els van explicar que els obligaven a lluitar amb bèsties, però se sentien mig bé per estar tots junts.

A en Martí allò no li agradava perquè allò no era una bona llar no tenien ni tan sols llit, el Martí va dir que podrien fer que s'escapessin i a tots els va semblar bé. Així va ser es van aconseguir sortir del coliseu amb molt d'èxit i van anar cap a casa d'uns dels esclaus per estar ben segurs dels romans. Al final van arribar a la casa d'un dels esclaus i es van reunir amb la seva família que feia anys que no veien i es van a posar a plorar d'alegria. Llavors l'avi va dir:

-Això sí que és una bona llar.

Tots els esclaus i el Martí, la seva germana i el seu avi es van posar contents per aquell esclau.

Però el Martí, la seva germana i el seu avi havien d'anar per feina perquè una altra vegada havien d'anar a buscar la màquina del temps, però ara era pitjor perquè els buscaven els romans perquè havien escapat amb tots els esclaus, havien d'anar amb molt de compte. Per sort l'avi tenia un pla per trobar més de pressa la màquina dels temps perquè li havia implantat un xip restador per buscar més de pressa per si tornava a passar el que els havia passat a l'Antàrtida. Pensaven que tot milloraria, però no va ser així. Havien de tornar d'on havien aconseguit escapar al coliseu. Van anar cap al coliseu, però no hi van anar sols, van anar amb els esclaus perquè es van oferir perquè ells s'havien ajudat per escapar de la presó. Llavors els esclaus van fer de distracció perquè ells poguessin agafar la màquina del temps. Van agafar la màquina del temps, van escapar i altra vegada, BOOM!

De sobte van aparèixer en el laboratori, però tenien un problema: seguia allà la dent de sabre, però l'avi la va teletransportar cap a l'època en què havia d'estar. Llavors el Martí, l'avi i la seva germana els van explicar als seus pares tot el que havia passat i que no tothom està en les mateixes circumstàncies i que no tothom no estar en una llar digna i que n'hi ha que ni tan sols tenen llar. Així que, des d'aquell dia en Martí i la seva germana van aprendre dues coses: una, que cal estar més agraïts amb el que tenen, i dos, no tornar a anar mai a una sorpresa de l'avi.